

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRĂREA Nr. 13
din 03.05.2010

Dosar nr: 1/2010

Petiția nr: 21/04.01.2010

Petent: B. E și B R C

Obiect: aplicarea prevederilor Ordonanței de Urgență nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările și completările ulterioare.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. B E și B R C , adresa loc.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu sediul în loc. București, Dem. I. Dobrescu 2B, Et.4, Sector 1

II. Procedura de citare

Urmare petiției înregistrate cu nr. **21/04.01.2010**, formulată de către petenți, în temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, petentul a fost invitat prin adresa cu nr. 2310/22.03.2010 și reclamatul prin adresa cu nr. 2311/22.03.2010 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru audieri. Prin **Adresa nr. 2310/22.03.2010** petentul a fost informat cu privire la ridicarea din oficiu a excepției de necompetență materială a CNCD, în conformitate cu **Decizia Curții Constituționale a României nr. 997 din 7 octombrie 2008**.

Părțile nu s-au prezentat la audierile din data de 29.04.2008.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

III. Susținerea părților

Susținerea petentului

Prin memoriul înregistrat cu nr. **21/04.01.2010**, petentul sesizează C.N.C.D.-ul cu privire la aplicarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului.

Petenții acuză Statul Român, că a stabilit un regim juridic care a instaurat un tratament discriminatoriu pe criteriul veniturilor părinților și după caz a viitorilor părinți.

Petenții precizează că, fie nu au accesat această măsură de protecție socială tocmai pentru că nu au putut suporta scăderea drastică a veniturilor familiale, fie a suportat această povară financiară pentru a acorda creșterii copilului întreaga atenție. Oricare dintre soluții a presupus pierderi, Statul român fiind cel care i-a pus în mod nedrept să aleagă între modurile în care asigură calitatea îngrijirii copilului pe perioada critică a creșterii sale până la împlinirea vârstei de 2 ani prin îngrijire directă a părintelui sau prin asigurarea materială a bunurilor necesare acestui copil.

Regimul discriminator, susțin petenții, a debutat cu uniformizarea introdusă de O.U.G nr. 9/2003, ieșită din vigoare prin abrogarea sa. De asemenea, petenții atacă Statul pentru acte normative neconstituționale ieșite din vigoare. Astfel, O.U.G nr.148/2005 a instaurat un regim profund discriminatoriu pe criteriul veniturilor părinților și după caz a viitorilor părinți.

Prin adresa nr. **1090 din 12.02.2010**, **Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale** comunică următoarele:

1. Până la data de 31 decembrie 2005, indemnizația pentru creșterea copilului a fost acordată prin Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii, cu modificările și completările ulterioare, ca un drept de asigurare socială, bazat pe principiul asigurării persoanelor la sistemul public de pensii și îndeplinirii unor condiții de stagiul de cotizare.

2. Începând cu data de 1 ianuarie 2006, s-a realizat o „eternalizare” a prestației existente, în sensul preluării acesteia de la bugetul asigurărilor sociale la bugetul de stat, externalizare realizată prin OUG nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului. Scopul principal al acestei externalizări a fost consolidarea financiară a sistemului public de pensii, în vederea asigurării unui venit adecvat pensionarilor din acest sistem , precum și reconstrucția sistemului public prin externalizarea unor prestații care nu au legătură cu pensiile.

Astfel prin OUG nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, s-a propus asigurarea din bugetul de stat a unor prestații destinate sprijinirii familiei care are în întreținere și îngrijire copii în vârstă de până la 2 (3) ani.

3. Indemnizația pentru creșterea copilului este construită pe un alt principiu, acela al realizării de către persoanele solicitante, timp de 12 luni anterior datei nașterii copilului, de venituri profesionale supuse impozitului pe venit, conform prevederilor Codului Fiscal respectiv venituri din salarii, din activități independente sau din activități agricole așa cum sunt ele definite la art. 55 alin. (1) și (2), la art. 46 alin. (1)-(4) și la art. 71 și nu poate fi acordat decât persoanelor care îndeplinesc aceste condiții. Aceste persoane beneficiază de concediul pentru creșterea copilului în

vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 600 lei sau, opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4000 lei. Chiar dacă anterior apariției OUG nr.148/2005 această indemnizație este legată de principiul asigurării persoanelor la sistemul public de pensii și îndeplinirii unor condiții de stagiul de cotizare, acest lucru nu se mai aplică, deoarece acest principiu s-a schimbat și ca atare s-a schimbat și bugetul din care se acorda această indemnizație, respectiv de la bugetul de asigurări sociale la bugetul de stat.

Această indemnizație nu se raportează la salariul pe care persoana respectivă îl primește, ci la realizarea de venituri profesionale din salarii, activități independente și agricole pentru care s-a plătit ompozitul pe venit.

De asemenea, pe perioada în care persoana beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului sau după caz, de stimulentele lunare, statul plătește contribuția individuală de asigurări de sănătate, iar toată această perioadă de 2 ani, sau de 3 ani în cazul copilului cu handicap constituie perioadă asimilată stagiului de cotizare pentru pensie, vechime în muncă și în serviciu și se are în vedere la stabilirea drepturilor ce se acordă în raport cu aceasta astfel:

- contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate se calculează prin aplicarea cotei prevăzute de lege asupra sumei reprezentând valoarea indemnizației de creștere a copilului și se suportă de la bugetul de stat.

- la stabilirea cuantumului indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate se ia în calcul valoarea indemnizației pentru creșterea copilului;

- constituie perioadă asimilată stagiului de cotizare în vederea stabilirii drepturilor prevăzute de Legea nr.19/2000, cu modificările și completările ulterioare;

- constituie perioadă asimilată stagiului de cotizare în vederea stabilirii indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate prevăzute de OUG nr.158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea 399/2006.

4. Până la apariția Legii nr. 257/2008 care a modificat și completat prevederile art.1 alin.1 din OUG nr.148/2005, această indemnizație se acorda lunar, în cuantum fix, tuturor persoanelor îndreptățite să beneficieze de indemnizație, respectiv 600 lei, exact pe principiul pe care l-a menționat petentul în petiție. S-a dorit să se acorde o indemnizație în cuantum fix, la fel pentru toată lumea, indiferent de cuantumul veniturilor realizate de persoană înainte de nașterea copilului, cu condiția respectării criteriilor de eligibilitate. Însă, prin Legea nr. 257/2008, Parlamentul a adus această posibilitate ca, începând cu data de 1 ianuarie 2009, indemnizația pentru creșterea copilului să se acorde în cuantum de 6000 lei sau opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dând posibilitatea persoanelor solicitante să aleagă între aceste două cuantumuri: persoanele cu venituri până la limita de 600 lei sau egale cu aceasta vor primi 600lei, iar celelalte persoane vor primi 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12.

De asemenea, măsurile care au fost luate de Guvern în ceea ce privește plafonarea cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului la 4000 lei prin adoptarea OUG nr.226/2008, au ținut cont de faptul că România traversează o perioadă de criză financiară destul de severă cu implicații negative asupra bugetului general consolidat, așa cum reflectă și Programul de Guvernare pentru 2009-2010.

5. De asemenea, alte îmbunătățiri ale prevederilor legale în vigoare au fost aduse prin 2 acte normative, respectiv Legea 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului și Legea nr. 240/2009 pentru completarea alin (2) art.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.148 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului.

Prin Legea nr. 239/2009 cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 s-a majorat cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.

Prin Legea nr. 240/2009 pentru completarea alin (2) art.1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.148 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului și persoanele care urmează cursurile de zi ale învățământului preuniversitar și universitar, organizat potrivit legii, frecventate fără întrerupere.

Noile modificări se referă la faptul că beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului și persoanele care au în îngrijire copii în vârstă de până la 2 ani, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap și care înainte de nașterea acestuia/acestora au urmat cel puțin 12 luni cursurile de zi ale învățământului preuniversitar sau universitar, organizate în condițiile legii.

6. Potrivit Programului de Guvernare au în vedere reanalizarea sistemului de prestații sociale, inclusiv acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, astfel încât să răspundă solicitărilor existente, dar mai ales nevoilor reale ale populației.

7. Referitor la toate observațiile petenților legate de discriminare pe care statul o realiza cu această indemnizație pentru creșterea copilului înainte de data de 1 ianuarie 2009, precizează că legiuitorul nu a avut această intenție. Evoluția legislativă a încercat să țină pasul cu evoluția demografică și cea economică de susținere a programelor sociale.

De altfel, dacă se analizează drepturile și facilitățile, în general măsurile de protecție socială, se poate observa că, de la generație la generație sau chiar în cadrul aceleiași generații, au fost înregistrate modificări ale legislației care au favorizat mai mult sau mai puțin unele categorii de persoane.

În cazul în care s-ar constata prezența unor elemente de discriminare, acestea nu au fost în intenția instituțiilor sau organismelor abilitate să promoveze politici, strategii și acte normative.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petenții sesizează C.N.C.D-ul cu privire la aplicarea prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, analizând faptele reținute în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare,

în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că "principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență".

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate.

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată.

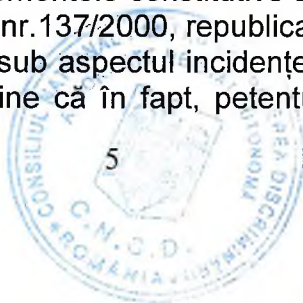
Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului produs, a creat circumstanțe concretizate printr-o deosebire, excludere, restricție sau preferință și care poate să îmbrace forma unui tratament diferențiat în cazul specific dedus spre analiză de către petent.

În cazurile de discriminare trebuie analizat tratamentul diferențiat apărut între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr.137/2000, republicată.

Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul Director reține că în fapt, petentul se adresează Consiliului

Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare care decurge din dispoziții legale.

Astfel, în fapt, în exercitarea competențelor sale Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, împrejurare ce instituie discriminări, în opinia petentului, în contradicție cu principiul nediscriminării.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 din O.G. nr. 137/2000, republicată considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâți, ce pot duce în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale Art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Colegiul Director, conform **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale, constată că nu are competența materială de a se pronunța prin hotărâre asupra actelor normative.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea de voturi ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu are competența materială de a se pronunța asupra actelor normative conform **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale;
2. Prezenta hotărâre se va comunica părților;
3. Clasarea dosarului;

V. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare**, republicată și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ**.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

DEZIDERIU GERGELY - Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

POP IOANA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

